

LA PRESENTACIÓ DE «DESFICI»,
D'ISABEL OLESTI, MOBILITZA
LA CAPITAL DEL BAIX CAMP

Festa amb desfici

L'època de les presentacions sensates sembla que arriba momentàniament al final. A la presentació del llibre d'Isabel Olesti, hi hagué de tot, esquelets, dansa, tangos arrossegats; tot això va crear un ambient molt diferent a l'habitual en aquests actes.

Francesc Milà

A la ciutat de Reus es va fer una presentació d'un llibre ben curiosa. Isabel Olesti, guanyadora de l'Andròmina d'aquest any amb el llibre *Desfici* (un recull de contes), va organitzar una «Festa amb Desfici». A la sala d'exposicions del Centre de Lectura, hi havia muntada una exposició dels contes: un televisor ple de bajoques, un telèfon passat de moda, un llit d'aparador de merceria, un esquelet prenent un bany de cava, un piano amb ous esclafats, uns ànecs amb corbata que no paraven de piular... Cada conte tenia la seva història. Quan la sala ja era ataquinada de gent, va obrir els parlaments l'escriptor i traductor Joaquim Mallafré. A continuació, l'autora va explicar que havia volgut fer una presentació de *Desfici* amb una festa per treure el tòpic que la literatura és avorrida.

«Ja va sent hora que es promogui el llibre d'una manera diferent. Si no és així, la literatura continuarà podrint-se als prestatges de les llibreries». La catedràtica de filologia catalana Montserrat Palau va parlar de *Desfici*, fent una anàlisi molt directa dels contes: llenguatge clar, descripció de la psicologia dels personatges més que el seu físic, el desig, la falta de comunicació, les disbauxes, el caos... Tot seguit, es va llegir un dels contes, «Conte macabre», i Isabel Olesti, acompanyada d'un noi, va fer la seva versió plàstica mentre sonava un tango arrossegat. Després, la parella en va ballar un, acompanyats d'un focus que els seguia. La festa va continuar amb gresca, cava i delícies culinàries. I més tard un bon sopar per als amics.

Desfici és la primera obra d'Isabel Olesti i tal com va dir ella: «Guanyar

DANIEL CASANOVAS

Isabel Olesti veu arribada l'hora de promoure els llibres d'una manera diferent.

un premi com aquest és un pont per a publicar. No tenia cap intenció d'arrossegat-me pels concursos. Vaig escriure els contes en un any i he disfrutat moltíssim, els vaig enviar a València i ja veus, m'ha tocat la grossa».

Haurien de sovintejar aquest tipus d'actes, ja que la literatura tampoc no cal que es pose corbata. □

UNA REVISTA, «(DD)», CONJUGA
ENCERTADAMENT LITERATURA
I APARELL ESTÈTIC

Les revistes com a fet artístic

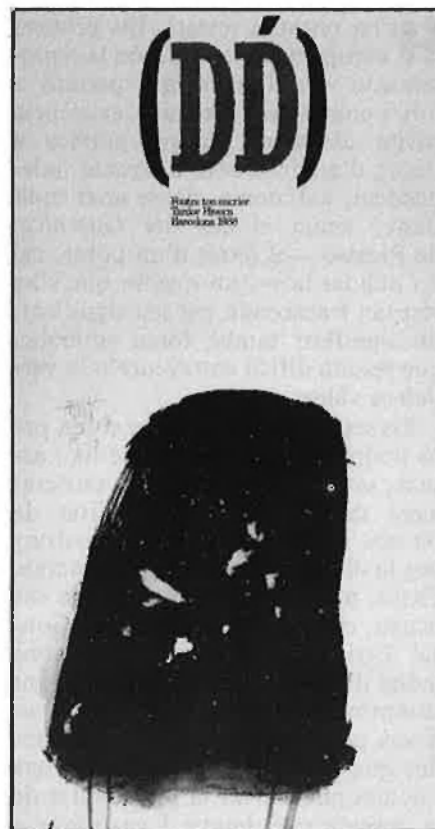
Cada vegada més, les revistes assumeixen la importància de l'estètica en les publicacions. «(DD)», una iniciativa d'alguns joves escriptors, ha posat el llistó prou alt; així mateix, els textos fan també honor a la qualitat gràfica.

Xulio Ricardo Trigo

Una cultura també es fa amb petites aportacions, iniciatives, que, potser per la seua independència dels canals habituals, assoleixen propostes noves i sovint sucoses. Dins d'un panorama certament anquilosat, algunes publicacions han remogut el món editorial d'aquest sector. Es podria par-

lar de revistes com *Escalbruiç*, *Hora baixa*, *La rella*, els freqüents intents des de Lleida —*Quaderns de ponent*, per exemple—, i moltes altres que em deixen, totes elles publicacions mal distribuïdes, de tiratges curts, però amb una independència de criteris que acostuma a donar bons fruits.

Però, potser, entre totes aquestes iniciatives quasi romàntiques, sobresurt *(DD)*, revista semestral que ha cercat conjugar la visió estètica amb el grafisme i un tractament general que podem qualificar d'extraordinari. *(DD)*, subvencionada per la Fundació Pere

Vergés, és producte de la dedicació quasi asfixiant de dos joves escriptors: Albert Roig i Leonardo Escoda, ajudats de molt prop per Javier Lloveras, Matias Mulet i Rafael Vargas, però sense oblidar-nos de Ferran Carles, que s'ocupa de la part gràfica.

L'últim número, Tardor-Hivern del 88, ens ofereix un índex ben aprofitable, amb un homenatge a Clarice Lispector, l'excel·lent i quasi desconeguda escriptora basileira; una carta d'Umberto Eco a Heraldo de Campos; inèdits de Miquel Bauçà i Xavier Lloveras, entre altres petites joies, pel seu contingut i per la manera com són presentades. Sembla passada l'època de les revistes nues, tot text, i la interrelació entre les arts està donant bons resultats. *(DD)* n'és un dels millors exemples. □